Без свѣтъл лъч да го огрѣй —
С надежда да го ободри
И изход благ да му открий…
Аз бѣгах в тъмнитѣ гори
И там, далеко от свѣта
Си давах воля на скръбта,
на сиротинскитѣ сълзи…
О, кой ли може изрази
На тази тъжка бурний мрак,
Който грозна като пожар
Кипеше в болна ми душа;
Как тежко, да я изпиша,
Да я сподавя — виках аз
От колкото имах сила, глас:
И узнах аз, че нѣма кой
Да чуй, сред глухий усой,
Тоз вопъл през отчаян вик…
И падах на земята ник
Унесвѣсен и изнурен.
Могъщи дъбове над мен
Шумѣха исполински с листа,
И чуваше се пѣсеньта
на дивий кос уединен;
И ручей негде озвучен
Звънтеше отвъдно като през сън
С сребристий си звънлив звон.
Аз вслушвах се ~~вов.~~ зачуден
И като че пред мой взор
Откриваше се други свѣт
Вълшебен, чуден; С ясен глед
там виждах други небеса
И дишах друг въздух;
Невидимий утѣшител дух
Над моята страдаща душа
Развиваше своето крило,
И ставах с бодро аз чело
Забравил своето тегло
Забравил и че съм сирак…
Но скоро сепнувах се пак
И виждах азъ тозчас
Че туй е сал измислен блян,
но от всецѣло обладан
от него — дълго, дълго аз

инв. № 43
146-147